

jak celý život by mu chtěla obětovat, jak by vše nasadila, jen aby se mu zavděčila a svou lásku a vděčnost mu dokázala!

Ale pod jejím srdcem byla zas ta strašlivá věc, život, jenž po páté, nevolán a nenáviděn, klíčil v ní... Ten jediný hrozil zničit to vy-toužené štěstí, jež se na ni konečně usmálo.

Nikdo nesměl se dovědět o jejím dítěti! Proto i ono musilo za svými bratříčky... Po-rod odbyla, aniž by někdo něčeho pozoroval. Děcko opět stiskla krček jako učinila ostatním a mrtvé tělíčko ukryla do kufru.

Ale nyní již její tvrdost ji opustila. Již ne-mohla jednat tak bezcitně jako jednala dle příkladu jiných dříve; nyní již poznala pravý, hluboký cit u svého ženicha. Co by on jí řekl, kdyby se dověděl její tajemství? Na dřevěnou truhlici, v níž mrtvola jejího pátého dítěte byla ukryta, nemohla hrůzou ani pohlédnouti, natož truhlici odnésti. Neměla již síly k tomu. Nechala truhlici i s mrtvým dítětem ve své světnici a chodila jako mátoha kolem. Její osud se naplnil, zločin její byl prozrazen. Kufr byl podezřelým, otevřeli ho, našli hroznou roz-kládající se věc — pachatelka odevzdána soudu.

Jak těžce vleče se čas v žaláři! Výslechy — samota — výslechy — samota — to bylo nyní jejím zaměstnáním. Konečně přelíčení. Celé hodiny ji zas vyslychají a ona stěží mocna slov vzlyká do kapesníku a odpovídá zlomeně na otázky soudu. Musí líčiti všechny podrobnosti svých hrozných činů a její tělo se chvěje jako osyka.

Na lavici svědků sedí ten, jenž jediný v ži-votě měl ji rád, ten, jenž poctivou rukou svou jí zaslíbil pro celý život. Je též asi třicetiletý jako ona. V jeho tváři je smrtelná bledost, v jeho očích hrůza a děs.

Zavolán k zábradlí, jde sálem krokem kře-čovitě pevným, podepře se o zábradlí bezmoc-nýma rukama, na nichž se lesknou kapky le-dového potu, a ztrhaným zrakem ulpívá na předsedovi soudu.

Předseda: „Bylo vám známo, že vaše bý-valá nevěsta je těhotná s jiným?“

Svědék: „Ne.“

Předseda: „Byl byste obžalovanou pojal za ženu, i kdyby se vám se svým těhotenstvím byla svěřila?“

Svědék (pevným, silným hlasem): „Ano!“

Po tomto slovu skácela se obžalovaná se zoufalým zaupěním k zemi...

Vražednice svých dítek odsouzena byla na dvanáct let do káznice. Co bude z ní, až za dvanáct roků brána káznice se před ní otevře? Či ten bledý muž bude na ni dvanáct let čekati?

br.

pežnickou svobodu. V lese zmíněném zřídili si obyvatelné doupě, jakousi romantickou jeskyni, v níž se usadili. Z ní vycházeli do okol-ních krajin na lup a z výtěžku svých výprav žili. Všechno potřebné, potraviny, nářadí, ša-ty i obuv opatřovali si loupežemi.

Ze čtyř mladíků dva navrátili se kajicně do ústavu zpět. Není jim ještě osmnáct let a budou se proto zodpovídati toliko před sou-dem mladistvých. Třetí uprel a až dosud ne-mohl býti dopaden.

Čtvrtý byl náčelníkem bandy a byl nyní souzen před trestním soudem ve Špandavě. Bylo mu dokázáno pět loupeží. Poněvadž v do-bě spáchaných činů bylo mu již více než osmnáct let, byl uznán vinným krádežemi pá-chanými v flupě a odsouzen na 18 měsíců do vězení. Krátká doba romantiky až příliš divoké, bude nyní vystřídána tvrdou prózou vězení.

br.

R Ů Z N Ě Z P R Á V Y

Rada nejvyššího soudu Jeronym Barteldy zemřel. Minulý pátek zemřel v Praze jeden z nejlepších našich soudců staré školy, rada nejv. soudu v. v. Jeronym Barteldy. Prošel auskultantská a adjunktská léta nejprve ve svém rodišti Vys. Mýtě, pak v Chotěboři, Pel-nřimově a Táboře, soudcovská a radovská v Chrudimí, v Hradci Králové a konečně v Praze, kde u zem. trestního soudu působil až do roku 1920, kdy po 41leté úmorné služ-bě soudcovské odešel do výslužby jako muž 66letý. Ale ani pak nezahálel. Práce byla mu vším a nemohl se spřátelit s myšlenkou, že by měl zbytek svého života ztráviti v nečinosti, třeba plně zasloužené. Proto vzal na sebe po druhé jařmo státní služby, stav se smluvním úředníkem ministerstva sociální péče, kterémužto úřadu svými znalostmi pro-kázal služby neocenitelné. I tady — jako sta-řec již — byl tak pracovitým, že byl mladým úředníkům dáván za vzor. V kanceláři byl již po 7. hod. ráno a chodil do ní i v neděli a ve svátek a ještě si akta nosil domů. Krátce pra-coval tak, jak jsou ze státních úředníků zvyklí právě jen soudcové. — Zesnulý šel se v kru-zích soudních neobyčejně účtě pro své vyni-kající vlastnosti, pro svoji dobrosrdečnost, objektivnost a přímou povahu. V kruzích svých kolegů byl velmi milován; v jich středu cítil se také nejšťastnějším a nikdy neskrblil svým humorem; měl vždy v zásobě „z brusu novou“ anekdotu a každý, kdo jej blíže poznal, měl tohoto na první pohled přísného a nepřístup-ného muže upřímně rád. — Během své funkce jako předseda II. senátu u pražského zem. trestního soudu předsedal celé řadě velkých procesů, z nichž zejména svého času vyvolal sensaci případ rafinované vraždy, kterou spá-chal Václav Svoboda na své milence Toma-nové v lese u Brodu n. Lesy, již na bavor-ské půdě, kam ji vylákal; také porotnímu lí-čení s Petrem Dejmekem, který zavraždil svoji ženu a svého vnuka, předsedal zesnulý, právě jako vedl líčení s celou řadou strážníků z po-vícejní strážnice v Košířích, obviněných, že